

okolností mohou býti peremptorními. Avšak v nejnovější době stotožňuje se exceptio temporalis s dilatoria a exceptio perpetua s peremptoria (srv. Arndtsovy »Pandekty« § 102, Cannstein, »Učebnice« str. 47 díl II.), takže rozdíl mezi exceptiones temporales a exceptiones perpetuace úplně vymizel (Ullmann str. 191.). Často bývají odkládacími námitkami označovány též procesné úkony, které v pravdě námitkami ani nejsou (na př. exceptio libelli inepti; žádost, aby složena byla žalobní kauce atd.).

Nápad dědický.

Nápad dědický (delace dědictví) záleží v tom, že kdo byv smlouvou dědickou, závětí neb zákonem povolán k nastoupení v pozůstalost, po právu může pozůstalost zemřelého volně sdělitelnou přijati, v držbu vzíti a tak jí nabyti. Uvedené tři důvody delační (zákon nazývá je »tituly práva dědického«) jsou dle rakouského práva kompatibilní t. j. mohou vedle sebe obstáti, takže z více osob může jedna povolána býti smlouvou dědickou (pozůstalý manžel resp. manželka), druhí závětí, třetí zákonem neb může jeden a týž dědic z různých důvodů delačních v pozůstalost nastoupiti. Dědictví napadá zpravidla okamžikem smrti zůstavitelovy; výjimkou později a to:

1. Byl-li dědic povolán pod výminkou suspensivnou neb s doložením času, o němž není jisto, zdali se dostaví (dies incertus an), pak splní-li se výminka neb dostaví-li se čas teprve po smrti zůstavitelově, napadá i dědictví tímto pozdějším okamžikem (§§ 703 a 704 o. o. z.).

2. Byla-li nařízena obecná substituce, napadá dědictví poddělci pozdějším okamžikem tehdy, když teprve po smrti zůstavitelově se rozhodne, že dědic prve jmenovaný děditi nemůže (poněvadž se stal po smrti zůstavitelově nezpůsobilým neb zemřel) neb nechce (zamítne-li totiž dědictví).

3. Při fideicommissární substituci napadá dědictví fideicom. poddělci buď již okamžikem smrti zůstavitelovy neb teprve dobou, kdy fiduciář vydá pozůstalost fideicommissáři, dle toho, chtěl-li zůstavitel povolání jen časem obmezti neb na výmince závislým je učiniti (Pfaff a Hofmann, Commentar zum a. b. G. B. II. sv. s. 232). Dle rozh. ze dne 8. června 1880 č. 5356 jest právo fideikommissního poddělce závislé na výmince odkládací a nemůže tudíž býti převedeno, zemře-li fideik. substitut dříve, než mu pozůstalost napadne; také nemůže se fideik. poddělci předem eventuálně přihlásiti (roz. ze dne 23. března 1881 č. 3263).

4. Nemohou-li neb nechtějí-li dědicové závětní dědictví přijati a povolají-li se proto dědicové zákonní k nastoupení v pozůstalost, napadá jim dědictví oním pozdějším okamžikem, kdy dědicové závětní nezpůsobilými se stali neb dědictví zamítli (§ 727 o. o. z.).

5. Při t. zv. sukcessivní delaci t. j. nemohou-li neb nechtějí-li děditi zákonní dědici v dřívější linii povolání, napadá dědictví dědicům později povolaným teprve tehdy, když se rozhodlo, že nepřipadne prve povolaným.

Právní význam nápadu dědického spočívá v tom, že

a) delát k dědictví způsobilý teprve přijetím dědictví dědicem se stává;

b) zemře-li před nápadem a nebyla-li žádná substituce posledním pořizáním nařízena, nelze přivésti delaci t. j. dědicové delátovi nemohou dědictví nastoupiti. Zemře-li však delát po nastalém nápadu dědickém, má převod ten volný průchod (§§ 537, 809, 615 o. o. z.).